

MAŁOPOLSKI ODDZIAŁ ZAMIEJSCOWY

SĄDU DYSCYPLINARNEGO W KRAKOWIE

KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

ul. Kopernika 22 lok. 4, 31-501 Kraków

Sygn. akt SD 164/19

**ORZECZENIE
SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH**

15 stycznia 2020 r.

Małopolski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Krakowie w następującym składzie:

Przewodniczący - Teresa Sykulska doradca podatkowy
Sędzia - Dorota Zembaczyńska doradca podatkowy
Sędzia - Łukasz Piwowarczyk doradca podatkowy

Protokolant Konrad Bańdo doradca podatkowy

W sprawie przeciwko doradcy podatkowemu nr wpisu obwinionego o wykonywanie zawodu doradcy podatkowego z naruszeniem z art. 36 pkt 1 ustawy dnia 5 lipca 1996 roku o doradztwie podatkowym (dalej: ustawa) w związku z art. 13 ust 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych (Zasady Etyki) tj. uzależnienie wydania dokumentów klienta od uprzedniego uregulowania przez niego należnego wynagrodzenia, po rozpoznaniu sprawy na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 79 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym:

uniewinnia obwinionego z zarzucanego mu czynu tj. naruszenia art. 36 pkt 1 Ustawy w związku z art. 13 ust 2 Zasad Etyki.

Jednocześnie w związku z wnioskiem obwinionego o zwrot kosztów postępowania Sąd postanawia na podstawie art 616 § 1 pkt 2 i art. 632 pkt 2 kpk w związku z z art. 79 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym: **odmówić zwrotu kosztów postępowania.**

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia służy odwołanie do sądu drugiej instancji – Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Małopolskiego Oddziału KIDP wnosił o ukaranie obwinionego za czyn polegający na uzależnieniu wydania dokumentów klienta od uprzedniego ureguowania przez niego należnego wynagrodzenia.

Sąd ustalił jednak, że nie zostało wykazane w żaden sposób aby faktycznie obwiniony uzależniał wydanie klientowi dokumentów od wcześniejszego uregulowania zaległego wynagrodzenia należnego doradcy z tytułu zrealizowanych usług.

W sprawie faktycznie ustalono, że obwiniony zawarł z klientem umowę która przewidywała w jej §23, że *„Doradca może odmówić wydania wyników swojej pracy lub akt aż do czasu otrzymania wynagrodzenia lub zwrotu wydatków”*. Ściśle rzecz ujmując nie jest to wprost sprzeczne z zakazem wynikającym z art. 13 ust 2 Zasad Etyki, które przewidują, że *„Doradcy podatkowemu nie wolno uzależnić wydania dokumentów klienta od uprzedniego uregulowania przez niego należnego wynagrodzenia. Jeżeli w związku z wydaniem dokumentów klientowi powstaje konieczność sporządzenia ich kopii dla potrzeb archiwizacji określonych w odrębnych przepisach, doradca podatkowy ma prawo żądać zwrotu uzasadnionych kosztów*.

Nie ma to w sprawie decydującego znaczenia, warto jednak zauważyć, że akta sprawy lub też wyniki pracy doradcy nie zawsze są dokumentami klienta. Kluczowe w niniejszym przypadku jest jednak rozróżnienie, że czym innym jest uzgodnienie w/w zapisu w umowie z klientem a czym innym faktyczne jego respektowanie i realizowanie. Ani w trakcie postępowania wyjaśniającego, ani sądowego nie ustalono aby faktycznie obwiniony w praktyce realizował wyżej cytowane zapisy umowy.

W zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia przez pełnomocnika Sąd uznał, że aktualnie wniesiony wniosek o ukaranie obwinionego mieści się zakresowo w pierwotnym ogólnym wniosku jaki Rzecznik wniósł w dniu 12 kwietnia 2018 r. W związku z tym należało przyjąć, że postępowanie dyscyplinarne wobec tego czynu zostało wszczęte przed terminem przedawnienia.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd zauważa, że wszystkie przepisy kpk w postępowaniu dyscyplinarnym stosowane są odpowiednio. Oznacza to również, że część przepisów kpk nie będzie w ogóle stosowana np. z uwagi na brak regulacji wykonawczych lub też brak możliwości ich jakiegokolwiek zastosowania (czy wprost czy odpowiednio). Dotyczy to także art. 616 § 1 pkt 2 i art. 632 pkt 2 kpk. Brak jest bowiem dalszych regulacji szczegółowych. Regulacją tą nie jest z pewnością Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. O odpowiednim stosowaniu przepisów może być mowa wyłącznie w odniesieniu do kpk, lecz nie w przypadku innych regulacji szczególnych (służących m.in. wykonaniu postanowień Kodeksu postępowania karnego).

W związku z powyższym Sąd postanowił jak na wstępie.